

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

אורך רוח

משה רבינו אוהב ישראל הגדול ומושיעם, בראותו כיצד פרעה מכביד עולו על ישראל בא בטענה לד' יתברך, "למה הרעתה לעם הזה, למה זה שלחתני, ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה" (שמות ה, כב-כ). וד' יתברך מדבר אליו משפט על שהקשה לדבר, ככתוב "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ד' " (ו, ב) - לא לחינם שלחתניך כי אם לקיים את בריתי לאבות "לתת להם את ארץ כנען" (ו, ה). אל תרתע משליחותך, דע שאני מוציא את ישראל בהדרגה, ותוך כדי משברים זמניים שלרגע נראים כנסיגה לאחור - קח דוגמא מהאבות שהבטחתי להם הבטחות ולא מימשתי אותן ובכל זאת האמינו בי במצבים קשים ביותר, כדברי ריה"ל בכוזרי: "האבות היו בתכלית האמונה וברי הלבב, שאפילו לא היו פוגעים כל ימותם כי אם רעה - לא היתה אמונתם באלקים נחלשת" (כוזרי ב, ב). ד' ית' מצוה למשה לאמור לבני ישראל השרויים במצוקה את שלבי הגאולה, במטרה לנחמם ולחזק את רוחם, "והוצאתי אתכם... והצלתי אתכם... וגאלתי אתכם... ולקחתי אתכם... - ולבסוף - והבאתי אתכם את הארץ" (ו-ח). אבל הם "לא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה", ולא קיבלו תנחומין (רש"י, שם).

נכון לעכשיו, לא רק בגאולת מצרים ישנם רגעים של משברים המביאים לדיבורים כדיבוריו של משה רבינו ע"ה "למה הרעתה לעם הזה", אלא לאורך כל הדורות עברנו ואנו עוברים משברים, כחורבן בית ראשון ובית שני ואלפיים שנות גלות קשות ששיאן השואה הנוראה. וכיום אנו מתמודדים עם קשיים בטחוניים, חברתיים, כלכליים ועוד. אבל עם ישראל אינו מתייאש בגלל המשברים אלא דבק במידתם של האבות ע"ה, המאמינים בכל מצב, אפילו הקשה ביותר, בגאולת ישראל ובגאולת העולם. לפעמים משברים נראים לכאורה כנסיגה מתהליך הגאולה. אבל כמו שהקופץ לרוחק צריך להתרחק מבור החול כדי לקפוץ כמה שיותר רחוק, כך גם אנו, נתגבר על הקשיים ונתחזק מתוך המשברים ונתקדם בקפיצה ובדליגה לשלב הבא של הגאולה שתבוא במהרה בימינו. האומה צריכה "אורך רוח" במקום "קוצר רוח", ומתוך כך נצדד הלאה במעלה הדרך המפותלת והמסובכת לגאולה השלמה. בציפייה לגאולה השלמה

דב ביגון כ"ז טבת

2 השאיפה לשלמות הרב יצחק חי זאגא

2 חודש טבת והפגנות כעס הרב חגי לונדין

3 הנהגה טבעית ומה שמעליה הרב יורם אליהו

3 יחודה של מכת שחין הרב אוון טרבלסי

4 הנצרות היא עבודה זרה הרב דוד לנדאו

5 המשבר כקריאה לפעולה נתן קוטלר

6 אינטימיות רגשית בנישואין אסתר אברהמי

8 חמץ ומצה ללא גלוטן הרב שלמה אבינר

כשהייאוש לא
נעשה נוח יותר

על 'נאום העציצים' של שר
המשפטים ועל הרגע שבו מתחילה
הגאולה באמת.

הרב ליאור לביא עמוד 4

לתרומות באתר או בטלפון
*2331
meirtv.com

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

השאיפה לשלמות לע"נ הרב חיים מאיר דרוקמן זצ"ל

הענווה והשלמות

הענווה היא מחוברת עם השלמות הרוחנית כתב הרב, אורות התשובה ה, 1 -

החוש המוסרי תובע מהאדם את הצדק והטוב, את השלמות, והשלמות המוסרית כמה רחוקה היא מהאדם להגשימה בפועל, וכמה כחו חלש לכוון מעשיו אל הטוהר של אידיאל הצדק הגמור, ואיך ישאף אל מה שאיננו ביכולתו כלל?! לזאת, התשובה היא טבעית לאדם, והיא משלימתו. אם האדם עלול תמיד למכשול, להיות פוגם בצדק ובמוסר, אין זה פוגם את שלמותו, מאחר שעיקר יסוד השלמות שלו היא העריגה והחפץ הקבוע אל השלמות.

האדם שואף אל השלמות הרוחנית המוחלטת, והיא לכאורה תמיד נשארת רחוקה ממנו. הוא רק אדם. אם כך, האם נברא האדם להיות יצור מתוסכל חלילה? ברור שלא.

מסביר הרב ששלמות האדם היא השאיפה וההתקדמות הבלתי פוסקת אל הטוב. ההתעלות הקבועה והמתמדת, אל השלמות המוחלטת. אומר הרב כאן במידות הראי"ה, כי הענווה מחוברת עם השלמות הרוחנית, עם השאיפה וההשתלמות בשלמות הרוחנית האלוקית. הכיצד?

חיי המתעלה

שכל מה שהאדם משיג יותר את העולם ואת החיים, את שכלולם הרוחני והחומרי, את הצרכים הרבים של הכלל ושל הפרט, אז הוא משיג את קוצר ידו, את עוורון השגתו, את מעוט כח רצונו להיטיב, והוא נשפל ברוחו ככל שהאדם מתקדם מחיל אל חיל, ככל שהוא הולך ומתנסה בהתמודדויות

של החיים, ככל שהוא צובר נסיון חיים, ומשיג יותר את מהות העולם ואת תוכן החיים, ואת הנדרש לשכלולם הרוחני והחומרי, ככל שהוא לומד להכיר את הצרכים הרבים של הכלל ושל הפרט - כך הוא משיג את קוצר ידו. הוא רואה עד כמה קשה לשנות את העולם ולתקנו. עד כמה זקוק הוא לסייעתא דשמיא בכל רגע, כמו ילד שזקוק לתמיכת אביו בכל צעד. הוא רואה את עוורון השגתו.

כמה מתקשה הוא להשיג באמת את מהות החיים, לכוון אל רצון ד' המסתתר במציאות. מזהה את חולשת רצונו, אל מול האתגרים האדירים של החיים, את המיעוט היחסי של כח רצונו להיטיב, לעומת הנדרש לשם תיקון העולם. אז הוא נשפל ברוחו. נעשה הוא בעל ענווה היודע את מקומו במרחב האלוקי.

רוח וצלצולים אינם יותר מנת חלקו. הוא מבין שהוא, זה לא הקב"ה. ש"כ יכול, יש רק אחד.

בהתעלות מתמדת

והוא תמיד הולך ומתעלה על ידי חפצו הגדול להתקרב ביותר אל הטוב המוחלט

שפלות הרוח הזו, כשהיא באה מתוך יראת שמים טהורה, אינה עוצרת את האדם. ענווה זו מחזקת אצלו את השאיפה לשלמות רוחנית. למרות כל הנסיגות והקשיים, הוא בוחר בטוב. בחירתו זו, חפצו הגדול להתקרב ביותר אל הטוב המוחלט, מחזק אותו להיות תמיד הולך ומתעלה. השאיפה אל השלמות היא שהביאה אותו לענווה, והיא גם זו שהופכת את נסיון החיים שלו, למנוע עוצמתי יותר של התעלות.

אורות הפרשה

הרב חגי לונדן ר"מ במכון מאיר

חודש טבת והפגנות כעס

על פי תורת הקבלה חודש טבת הוא חודש מיוחד לעבודה אישיותית על מידת הכעס. חודש טבת הוא שיא החורף; מזג אוויר קודר; לילות ארוכים; שגרה שוחקת (סוף שנת מס...). ועוד הרבה סיבות לכעוס.

גם ברמה הציבורית אנו רואים שיש הרבה כעס. הבעיה בכעס איננה הביקורת שמובעת בו; הבעיה היא אובדן השליטה ותחושת הכאוס. ביקורת בונה מכונה בלשון חכמים "קפידה". להקפיד מהשורש ק.פ.ד, היינו לחתוך ("קפד ראשו"). כאשר אדם מקפיד, כלומר "חותך" ומגדיר באופן מדויק על מה הביקורת שלו זוהי השליטה במידת הכעס. כאשר אדם מבקר באופן תמידי (!) את המציאות, מאבד שליטה וקורא למרי אזרחי - סימן שבו ישנה איזושהי בעיה לא-פתורה והוא פורק אותה על העולם. לא טוב לו עם עצמו ולכן הוא מסביר כל הזמן - בין אם הוא בשלטון ובין אם לא בשלטון - למה לא טוב במדינה.

קראתי הבוקר כמה שורות בכתבי הרב קוק, שורות שנכתבו לפני כמאה שנים אך נדמה כי הן מתארות במדויק את החדשות של השבוע האחרון: "כשרואים אנו איזו כחה או מפלגה מדברת תמיד את דבריה בכעס, הרי לנו סימן, שאין לה דעת, שאין לה תוכן במה למלא את הריקניות שבה, והיא כועסת על עצמה באמת, אלא שהאגואיזם בא ומכריח אותה להטיל את הארס של כעסה על אחרים" (אורות הקודש ג, רמג). כדאי להשליך זאת גם לחיים האישיים.

מהנעשה במכון מאיר

ביקור חבר הכנסת הרב משה סלומון במכון מאיר

חבר הכנסת הרב משה סלומון הגיע למכון מאיר ונפגש עם בני העדה האתיופית הלומדים בתוכנית להכשרת רבנים כשש שנים, קבוצה של צעירים בני העדה שחשקה נפשם בתורה. חבר הכנסת הרב סלומון שמע מפי התלמידים מה הם לומדים וכן שהם רואים עצמם שלחיים לחיזוק הדתי והרוחני של ביתא ישראל.

הרב דב ביגון, ראש מכון מאיר, ציין שכבר למעלה משלושים שנה המכון נרתם למשימה קדושה זו, כאשר כל הקסים ממבצע משה למדו במכון מאיר. מכון מאיר הכשיר קבוצה של צעירים המשרתים כיום בקודש במועצות הדתיות בארץ. הרב ביגון בירך את חבר הכנסת סלומון בשליחותו הציבורית בכלל ובפרט בחיזוקה של העדה האתיופית רוחנית וחברתית.

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת

ישראל שכטר ז"ל

במלאת חמש עשרה שנים לפטירתו

מורה ומחנך במקוה ישראל ובתיכון יבנה בחולון מפקח ומחמ"ד במינהל לחינוך ההתיישבותי נלב"ע בשבת פרשת וארא כ"ז טבת תשס"ח

תנצב"ה

המשפחה

שם משמאל לפרשה

הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

שכל המניעות האלה גורמות לו לשבת, 'יושבי ארץ צלמות', הוא מקבל רק אור קטן ומצומצם, 'אור נגה עליהם'.

האבות הקדושים, השרישו בעם ישראל את הכוח הזה ללכת בתוך החושך והמניעות, המסתירים את האור האלוהי בתוך הטבע, ולהביא את האור האלוהי בתוך הטבע על-ידי עבודתנו בתורה ובתפילה ובסוד מרע... כל זה הוא העבודה בששת ימי המעשה, ואחר כך זוכים לאור השבת, שהכול כאילו כבר עשוי, הטבע שובת ממלאכתו. כדי להגיע לדרגה הזו היה צורך במירוק וזיכוכ במצרים, וכל זה עד בוא משה רבנו. מעתה, היו צריכים להתעלות ולהגיע לדרגה שמשה יסד בעם ישראל, מעלת השבת שהיא בחינת הנהגת ה' שמעל לטבע, וכאן היה צריך מירוק נוסף שבו על ידי כך שהכבידו עליהם את העבודה. ממילא מובן מה ענה ה' למשה על שאלתו 'למה הרעתה לעם הזה?', באומרו, התגליתי לאבות, בשמי אל שדי, והם השרישו בעם ישראל את בחינת ששת ימי המעשה, לגלות את האור האלוהי בטבע. עכשיו עם ישראל צריך לעלות קומה, למה שאתה נועד להשריש בהם - שהטבע נדחה מפני ה' ומתבטל לרצונו. לצורך קניית המדרגה הזו באה ההכבדה של העבודה, כדי שיזכו לה מכוח הייסורים והמירוק הזה. ומכאן עלינו ללמוד שייסורים שבאים על האדם, אינם בהכרח עונש, אלא הם באים להכשיר את האדם למדרגה חדשה ומעולה יותר בעבודת ה'.

עומק הפרשה

הרב אהרן טרבלסי ר"מ במכון מאיר

להתערב כדי לשמר את תכלית המכות להביא את פרעה לתשובה. במדרש נאמר שאהרן עשה את מכות דם, צפרדע וכינים, הקב"ה - את ערוב, דבר ובכורות, ומשה - את ברד, ארבה וחושך. המכה היחידה שבעשייתה השתתפו שלושתם הייתה שחין. משה זרק פיה שלו ושל אהרן לשמיים, והקב"ה פיזרו בכל ארץ מצרים. אך בשותפות במכה יש מימד עמוק יותר. האלשיך³ כתב שמשה מידת האש ואהרן מידת המים. הפיח צריך להיות משלהם משום שהוא ביטא את התכונה המיוחדת של כל אחד, האש והמים. שחין מצרים היה יבש מבפנים ולא מבחוץ⁴. מבפנים מכה יבשה ששורפת כאש, ומבחוץ אבעבועות-בועה מימית לחה. **השחין מורכב אפוא מאש מבפנים ומים מבחוץ שהם מידות משה ואהרן. וזה עומק השותפות של משה ואהרן עם ה' במכת שחין**, שלא רק ששותפים בעשיית המכה אלא גם במהות המכה שקרתה לפי התכונות שהם טבעו בה. אחד החסדים הגדולים ביותר הוא לתת לאדם הרגשה שהוא חשוב ובעל ערך. וזה החסד שעושה עימנו הקב"ה, מעניק לאדם הרגשת משמעות וחשיבות בכך שמשותף אותו במעשיו. הפוך מהתפיסה המצרית אלילית המשך המאמר בעמוד 66

הנהגה טבעית ומה שמעליה

בסוף פרשת שמות אומר משה לה', למה שלחת אותי להוציא את בני ישראל ממצרים, אני לא שליח טוב, 'ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך'. בתחילת פרשתנו, ה' עונה לו ואומר התגליתי אל האבות בשמי 'אל שדי' 'ושמי ה' לא נודעתי להם'. שואל השם משמאל (תרע"א עמ' ס): לא מובן, היכן כאן התשובה של ה' על טענת משה ששואל בעצם, אם עדיין לא הגיע זמן הגאולה וצריך עוד סבל ומירוק, אז למה בכלל שלחת אותי?

מבאר השם משמאל על-פי המדרש בבראשית רבה (פ' ט). המדרש אומר ששכינה הייתה למטה בתחתונים, בחטא אדם הראשון ועוד חטאים, עלתה עד רקיע שביעי, באו שבעה צדיקים, אברהם, יצחק, יעקב, לוי, קהת, עמרם, ומשה, והורידה חזרה לשכון בארץ.

אומר השם משמאל, שכמו שהשביעי בימים הוא שבת, **"כך משה היה השבת של שבע הצדיקים..."**, כלומר כל ששת הצדיקים שלפניו היו כמו ששת ימי המעשה, שהעבודה בימי החול היא, **"להמשיך קדושה בעולם הטבע ולהאיר את הטבע באור האלוהי"**, בכל ענייניהם כשהטבע עומד נגדם. כך על אברהם בעשרה הניסיונות שהתנסה, נאמר במדרש, שכל העולם נעשה כמין כותל לפניו, כאילו כל המציאות עמדה מולם ומנעה מהם לקיים דבר ה', **"והם בכוח קדושתם בקעו את כל חומות הברזל שעמדו לפנייהם ונמשכו אחר רצון"**

יחודה של מכת שחין

לכל מכה מעשר המכות יש אופן שבו נעשתה. מכת דם בהכאת המטה ביאור, כינים, בהכאת המטה בארץ וכן הלאה. בציווי על מכת שחין אומר ה' למשה ואהרן "קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן וזרקו משה השמימה לעיני פרעה".

לכם, פירושו משלכם. משה ואהרן לקחו מלוא חופניהם (בשתי הידיים) פיח כבשן משלהם. אהרן העביר את מלוא חופניו לידי של משה כך שידי משה החזיקו כמות כפולה מיכולת הקיבול שלהן. לאחר מכן העביר משה את תכולת שתי ידיו ליד אחת וזרק את פיח הכבשן לשמיים. עולה אפוא שיד אחת של משה הכילה פי ארבעה מיכולת הקיבול שלה, שהרי הכילה מלוא חופניים של אהרן ומלוא חופניים של משה. **וצריך להבין את עומק הדבר. לשם מה עשה הקב"ה נס לעיני פרעה שידי משה יכילו כמות גדולה מעבר למידת הקיבול שלהן?**

ומהי החשיבות בכך שפיח הכבשן יהיה שייך למשה ואהרן? הספורנו¹ מסביר שמטרת המכות להביא את מצרים להכרה בגדלות ה' וטובו. הקב"ה רצה להעביר את מצרים תהליך פנימי של תשובה

שבה יכירו במלכות ה' וישלחו את ישראל ממצרים. "הנה בהיות האל חפץ בתשובת רשעים ולא במיתתם אמר שירבה את אותותיו ואת מופתיו, וזה להשיב את המצרים בתשובה בהודיע להם גדלו וחסדו באותות ומופתים".

חמש המכות הראשונות היו קשות אך ניתנות להכלה ברף הסבל האנושי. מכת שחין השייכת פותחת את החצי השני של המכות ומתחילה סדרת חינוך חדשה. הספורנו² כותב שעל עוצמת השחין ניתן ללמוד מייסורי איוב שהשטן מבקש מ-ה' להכותו בשחין "וגע אל עצמו ואל בשרו אם לא אל פניך יברך"³. בשחין עולות המכות לעוצמות כאב כזו שכן אנוש רגיל אינו מסוגל לסבול. אך אם פרעה היה נשבר ומשחרר את ישראל לא הייתה מתקיימת תכלית המכות שהיא להביא את פרעה לתשובה אמיתית. לכן ממכת שחין והלאה ה' נותן לפרעה כוחות לסבול את הייסורים כפי שנאמר בתורה שה' חיצק את ליבו. חיצוק לב פרעה התחיל רק ממכת שחין כי במכות הקודמות פרעה יכול בעצמו לבחור אם להקשות את ליבו או לשחרר את ישראל. אך במכת שחין נאלץ ה'

בכל מקום. וכן נוהגים עמם בכל אידיהם. יש מקומות שהדפיסו את הלכה ד, אך השאירו נוסח משובש: במקום 'הנוצרים' כתבו 'הפרסים', ועוד דברי הבל ושקר.

יש לדעת ולזכור ש'ברכת המינים' שתקנו חז"ל מכוונת אליהם. הם יצאו והוציאו את עצמם מכלל ישראל, ומאז ועד הנה, עד המיסיונרים, הם לוחמים בעם ישראל. כל עניינו של השקר הזה, כל עניינה של העבודה הזרה הזאת, הוא בניגוד אלינו ובמלחמה בנו, בעם ישראל. הם אומרים שהם עם ישראל, מאחר ובני ישראל נתבטלו בתור אומה לדעתם. כפירה בנצח ישראל היא שיא הכפירה! בגמרא מסופר שמין אחד שאל את רבי אבהו: מתי יבוא המשיח? והוא ענה: כשהחושך יכסה אנשים אלה, כשתתגלה הבושה של האנשים האלה (המינים). וכך כתוב: "כי הנה החושך יכסה ארץ וערפל לאומים, ועליך יורח ד' וכבודו עליך יראה"^{3,2}.

1. סנהדרין דף צ"ט ע"א.
2. ישעיהו ס"ב.
3. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק כ' עמ' 173-4.

כוכבים. גם בהמשך יש כאן ערכוב. 'וכן כותי', עוד הפעם כותי, צריך להיות "גוי", 'ששלח דורון לישראל ביום חגו לא יקבלנו ממנו. ואם חשש לאיבה, נוטלו בפניו ואינו נהנה בו, עד שידוע שזה הכותי', שזה הגוי, 'אינו עובד כוכבים ואינו מודה בה'. בהלכה ג חוזר הרמב"ם למה שיש בגמרא, 'היה אידן של אותן עכו"ם ימים הרבה, שלושה ימים או ארבעה או עשרה, כל אותן הימים כיום אחד, יום חג שלהם, 'וכלן אסורים עם שלושה ימים לפניו'. אחרי ג צריכה להופיע הלכה ד, אך מופיעה רק הלכה ה ללא הלכה ד. הגנבים גנבו את הלכה ד! מה יש בהלכה ד? הרב, אבא זכרוננו לברכה, הכניס הלכה זו בכתב יד קדשו מתוך דפוס ישן, מדפוס הרמב"ם הראשונים. הלכה ד היא: 'הנוצרים עובדי עבודה זרה הם'. דברים ברורים! 'זיום ראשון הוא יום אידם. לפיכך אסור לשאת ולתת עמם בארץ ישראל', זה יותר חמור, ובחוץ לארץ, מעשה אבותיהם בידיהם, זה יותר קל. 'יום חמישי ויום שישי שבכל שבת ושבת, ואין צריך לומר יום ראשון עצמו, שהוא אסור

במשנה הראשונה במסכת עבודה זרה כתוב: שלושה ימים לפני אידיהן של הגויים אסור להיפגש איתם, לנהל איתם משא ומתן או לתת להם מתנות, מפני שזה גורם להם להתחזק באמונה ובדת שלהם. הגוי ילך וישבח את העבודה הזרה, ואז יהיה עוד חיזוק לעבודה זרה. לכן יש להימנע מזה. בפרק תשיעי של הלכות עבודה זרה הרמב"ם מוסר לנו את דברי חז"ל בסגנון מבוחר יותר, בסגנון המיוחד שלו. הלכה א: 'שלושה ימים', במקום אידיהן כתוב ברמב"ם 'חגם'. 'חגם' זו מילה פשוטה, לעומת 'אידיהן' שזו מליצה. אחר כך הוא מזכיר גם את המילה 'אידיהן', אך הוא מתחיל במילה 'חגם'. 'שלושה ימים לפני חגם של עובדי כוכבים אסור ליקח מהם ולמכור להם דבר המתקיים'. הלכה ב: 'ואסור לשלוח דורון לכותי' - וגם בזה הם בלבד - כותים הם השומרונים. מה ענין הכותים כאן? גויים עובדי עבודה זרה אליליים אינם כותים. יש כאן כל מיני בלבולים. 'ואסור לשלוח דורון לכותי', צריך להיות "לגוי", 'ביום אידו אלא אם כן נודע לו שאינו מודה בעבודת

על 'נאום העציצים' של שר המשפטים ועל הרגע שבו מתחילה הגאולה באמת.

כשהייאוש לא נעשה נוח יותר

שטרפדת ומכשילה על ידי יעציה פעם אחר פעם מדיניות של שרים העומדים בראש המשרד, בתואנות שונות ומשונות שאינן אלא גרירת רגליים מכוונת, שמגמתה לקבוע בעצמם את מדיניות המשרד דה-פקטו.

נורות האזהרה מהבהבות

במכתבו המרשים של הרב ד"ר חיים שיין לנשיאת בית המשפט העליון אסתר חיות מלפני כשנה כתב: "כבר שנים רבות בית המשפט העליון הפך להיות שחקן מלא במגרש הפוליטי. שחקן מרכזי בקידום אג'נדות פוסט ציוניות, פוסט לאומיות ופוסט יהודיות. רוחו של הנשיא לשעבר אהרן ברק שורה בכל. הדגל שהונף ברמה, 'מדינת כל אזרחיה' כתחליף למדינה יהודית. כמו גם אוליגרכיה שיפוטית כתחליף לרצון העם שקיבל ביטוי בבחירות דמוקרטיות..."

"חשוב מאוד שבית המשפט העליון יקיים חשבון נפש. אין הרבה שיהיו מוכנים למסור את הנפש על מדינת כל אזרחיה. כדאי לך לשים לב לדברי הרמטכ"ל. הציבור המתקדם והנאור חושב שהוא יגיע ל-8200 בדרך לאקזיט, ובני הפריפריה החברתית ישרתו ביחידות קרביות. נורות האזהרה מהבהבות ובית המשפט העליון לא ינקה מאחריותו..." עוד טיפה של התנגדות ועוד אחת ולבסוף ברוך ה' נפרץ הסכר, בתקווה שבאמת במצב הבלתי נסבל הקיים יתחולל סוף

במחזה 'אורזי המזוודות' שהועלה לראשונה בשנת התשמ"ג (1983) כתב המחזאי חנוך לוין שורה, שכמה שנים לאחר מכן הונצחה בשיר פופולרי והפכה זה מכבר למטבע לשון שימושית, להלן המשפט המלא מתוך המחזה: "לא שיש לי אשליה בקשר ללונדון. לונדון לא מחכה לי. גם שם אהיה לבד, ואולי זה כבר לכל החיים - להיות לבד. אבל בלונדון יש יותר סרטים, מוזיקה טובה, טלוויזיה מצוינת, אנשים יותר אדיבים, ככה שהייאוש נעשה יותר נוח". המשפט "הייאוש נעשה יותר נוח" הפך לביטוי ציני שמשמעו הבנה לכך שהמצב לא ישתנה מהותית, אלא רק ייעשה יותר נסבל.

כאשר הקשבתי השבוע לנאומו של השר יריב לוין שזכה לכינוי "נאום העציצים", הרגשתי שמה שמתרחש בשבועות האחרונים סביב המהפכה המשפטית שלו הוא בדיוק ההפך מאותו משפט ציני - הייאוש מהמערכת כבר בכלל לא

נוח. הייאוש הנוח של לוין המחזאי הפך לחוסר נוחות מוחלט בדברי לוין השר. אז למי שאולי פספס את החלק ה"עציצי" בנאומו: "אמרת לאחד המשנים שהיה אצלי בלשכת השר, שכשנכנסתי ללשכת שר המשפטים שמתי לב מיד לדבר אחד; שבלשכה הזאת, בניגוד ללשכות אחרות שהייתי בהן, אין עציץ. אין פה צמחים. אמרתי: אני יודע למה. כי העציץ יושב מולך!" בדבריו הביע את שאט הנפש מהמערכת,

סוף השינוי הדרוש.

התחלת הגאולה

פרשיות היציאה ממצרים מתארות את הסבל הנורא שסבלו ישראל תחת השעבוד הפרעוני-מצרי. בתוך תהליך הגאולה על שלביו השונים מתואר השלב הראשון במילים: "והוצאתי אתכם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרַיִם" (שמות ו, 1). מה משמעות היציאה מתחת סבלות מצרים אם עדיין נותרו שלבים נוספים בתהליך: והצאתי וגאלתי ולקחתי והבאתי? מה משמעות אותה יציאה אם אנחנו עדיין תקועים באותה מצרים משעבדת?

תשובה מדהימה לשאלה הזאת מופיעה בדברי בעל ה"שפת אמת": "והוצאתי אתכם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרַיִם" פירוש 'סבלות' - שלא יוכלו לסבול על כל פנים טומאת מצרים. ומזה בא הגאולה אחר כך..."

היציאה מתחת סבלות מצרים היא השחרור מהיכולת להמשיך לנשך שפתיים ולסבול בשקט. לחיות עם הייאוש היומיומי, ולהרגיש שהוא נעשה נוח יותר ויותר. תחילת הגאולה היא ברגע שמרגישים שבאמת נמאס לנו ושאנו לא יכולים לסבול יותר את הרוע, השחיתות, האכזריות, האטימות ושרירות הלב. וכך ממשיך השפת אמת את דבריו:

"ואחר כך כתיב: 'וַיַּדְעֶתְם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרַיִם' שאחר כל הגאולה צריכים לידע כי לולי עזרתו יתברך

כיצד להתייחס למשבר?

מצינו שתי גישות להתמודדות עם משבר. רבי עקיבא לימד "לעולם יהא אדם רגיל לומר כל דעביד רחמנא לטב עביד [=כל שעושה הקב"ה לטוב עושה]" (ברכות ס, ב). לעומתו, נחום 'איש גם זו' (רבו של רבי עקיבא - חגיגה יב, א) היה אומר על כל מאורע שהיה קורה לו "גם זו לטובה" (תענית כא, א). מה ההבדל בין שתי הגישות? הגישה של רבי עקיבא היא שבעתיד יהיה טוב ואילו הגישה של נחום 'איש גם זו' היא שכבר בהווה יש טוב (הרב אריה לוי, מפי השמועה). יש שאומרים כי מדרגתו של נחום 'איש גם זו' היתה גדולה יותר שראה את הטוב שברע ולא הרגיש את הרע (משנה שכיר וארא).

אך גישתו של רבי נחום 'איש גם זו' טעונה ביאור, שהרי במשבר ישנו רע ממשי ולכן איך אפשר לומר עליו שהוא טוב? דווקא גישתו של רבי עקיבא נראית מציאותית יותר, שהרי הוא מרגיש את הרע ויחד עם זאת מראה לנו את התמונה הגדולה שבעתיד הרע ייפך לטוב. יש שהסבירו כי ייתכן שיש מקום לאדם לומר "גם זו לטובה" על מאורעות רעים שקורים לו בלבד, אך בוודאי שעל מאורעות רעים שקורים לאחרים

אין להצדיק את הדין, אלא יש להתפלל ולפעול לביטול הגזירה (משנה שכיר שם).

המשבר בקריאה לפעולה

ה'טור' וה'שולחן ערוך' פסקו להלכה דווקא את גישתו של רבי עקיבא ולא את גישתו של נחום 'איש גם זו': "לעולם יהא אדם רגיל לומר: כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד" (שו"ע או"ח רל, ה; עיין בחכמת שלמה). ובאמת מצינו שרבותינו הדריכו אותנו שלא לומר על גזירה או על מאורע רע "גם זו לטובה", שהרי אין לנסות להצדיק משבר או צרה, אלא יש להתפלל לביטול הגזירה, להילחם כנגד הרוע ולפעול לתקן את העולם. אם כן, הגישה הנכונה להתמודדות עם משבר היא גישה אקטיבית ולא פסיבית. זה בדיוק ההבדל בין אופטימיות לתקווה. שמעתי ממו"ר הרב יונתן זקס צ"ל שהאופטימיות היא האמונה שהעולם ישתנה לטובה ואילו התקווה היא האמונה שעלינו מוטלת החובה והיכולת לשנות את העולם לטובה. אמנם ב'מבט על', המשבר לא רק מגיע לטובה, אלא הוא גם בעצמו טוב. תפקיד המשבר או הנסיגה הוא להתסיס אותנו, לעורר אותנו לפעולה. המשבר גורם לנו לדייק את עצמנו יותר, לאחות את הקרעים בעולם ולהצמיח בנו כוחות שלא

ידענו על קיומם לפני כן. אך אין להסתפק באמונה זו, אלא יש לתרגמה למעשים קונקרטיים שהרי נבואה טובה אינה מתממשת באופן אוטומטי, אלא היא מתממשת על ידי מעשינו. ולכן למרות שהקב"ה הבטיח ליעקב אבינו שישמור עליו (בראשית כח, טו), יעקב עדיין עשה השתדלות על ידי דורון, תפילה ומלחמה, שהרי הקב"ה שומר עלינו באמצעות ההשתדלות שלנו (ראה: 'אור השם' לרבי חסדאי קרשקש מאמר ב כלל ד פרק ב - תודה לרב אלישע אבינר שליט"א על ההפניה).

סיכום ומסקנות

האמת היא שאנו זקוקים גם לאמונה וגם למעשים. מצד אחד, האמונה שהעולם מתקדם ושמותר המשבר יצמח הטוב - אינה מספיקה כשלעצמה. שהרי על האדם מוטלת האחריות והיכולת לקדם את העולם. אך מצד שני, ללא אמונה זו שהעולם אכן מתקדם, האדם לא יאמין בכוחותיו, ולכן, דווקא האמונה שהעולם יהיה טוב נותנת את הכוחות לפעול לתקן ולהפוך את העולם לטוב המיוחל.

לתגובות ולקבלת המאמר המלא:
gemarabemunah@gmail.com

ההאשמה כנר (אני נזרים) סיפורו של בעל תשובה

הכלל". כך הרגיש חן בתל-אביב לפני תהליך התשובה.

אחיו, שלמד אז במכון מאיר, הזמין אותו להכיר את המקום, ושם אמנם נזרעה התשובה, "אני זוכר ביום שישי בערב, את השירה האדירה בחדר האוכל, כולם ביחד". ה'יחד' של אותו ליל-שבת, הטביע בו את רישומו. לצאת מ'המסגרת' של העבודה בתל אביב הוא עדיין חשש, אבל משמים זימנו לו שליחות לכרית המועצות מטעם המושבה כנרת, לעודד עלייה לארץ. "אחרי השליחות הזאת פחדתי לחזור לאותו מקום ולשקוע שוב בדיכאון".

כך הגיע חן לירושלים ובהדרגה נכנס ללמוד במכון מאיר. "פתאום אתה נמצא במקום לא עוין, לא מפחיד, להפך, אתה רואה רק מאור פנים. פותחים לך צוהר ליהדות, בלי שום התחייבות, בלי להיות רשום. לא חשוב מי אתה, אבל אתה מרגיש שאתה חשוב. פתאום אנשים באמת מתעניינים בך, אתה מרגיש קשר עמוק וחס אתם, משהו ששונה מכל העולם מנוכר שהכרתי עד עכשיו, שמסתכלים עליך לפי מה שאתה שווה, ולפי מה שאתה מרוויח.

בהלכה ובגמרא מצא חן את עצמו. "סוף סוף ידעתי איך להיות ומה לעשות, מה נכון ומה לא נכון. משהו שהוא טוב לבן אדם עם קישור רוחני ונפשי, עם שייכות לכלל העם היהודי. זה מה שיהודים עושים אלפי שנים והם שמחים ומאושרים, כמו שאני רואה אותם כאן וכמו שאני הרגשתי ממש על בשרי, כל מצווה שקיימתי הביאה לי יותר שמחה. הבנתי שכך צריך להיות. רק אחר כך באו בירורים של עניינים אמוניים עמוקים שהולכים ומתחזקים עם הזמן".

היום הוא גר בבני נצרים עם משפחתו, ולו שבעה ילדים. בתו הבכורה נשואה לתלמיד חכם ומהם שני נכדים, "והשאר בדרך" אומר חן ומוסיף "אחרי כארבע שנים של לימוד בשיבה חזרתי למקצוע שלמדתי בגלגול הקודם, הנדסאי מכונות, ועובד כקבלן להחזקת בתי אריזה של הגורים ותפוחי האדמה שאנו מגדלים פה בחולות חלוצה אשר בנגב".

"עלמא דייחודא" - אינן מילים בעלמא. על בשרו חש חן בן צבי את האיום ואת הקושי הגדול בחיים המתנהלים באופן מפורד, כאשר כל אדם נעול בתוך עצמו, וחי לעצמו בלבד - לעומת חיים המקושרים לגמרי עם כלל ישראל שאותם הוא חי היום. במושבה כנרת שממנה הוא בא, הוא אומה, חי חיים טבעיים ו'נורמליים' בלי כל מחשבות שתטרדנה אותו. כך אף במשך חייו בצבא, כאשר שירת בתפקיד מ"פ בחיל שריון, הרגיש שזה הדבר הנכון לעשותו וחתם על עוד שלוש שנים של שירות קבע. המסגרת הצבאית הקנתה לו תחושה טובה של קשר. בתום שירותו הצבאי יצא 'כמו כולם' לטייל במזרח הרחוק, ו'כמו כולם' הוא חזר ארצה להמשיך במסלול של לימודים, לחפש לעצמו מקצוע, להתחתן וכן הלאה, בקיצור, 'להסתדר' בחיים. "כל הזמן ליוותה אותי תחושה של שייכות, למושבה, לצבא, ללימודים ופתאום אחרי שלוש שנות לימוד, נגמרו לי המסגרות שכנראה שטשטשו את התחושה של הריקנות. לצאת כל יום לעבודה ובערב לבלות עם חברים, חברים להעברת הזמן, או לצאת לפאב או להתיישב מול מסך הטלוויזיה או כל עיסוק אחר - אין לאן לבוא ואין למה לבוא. בסוף היום כשהאנשים נמצאים לבד עם עצמם, מתחיל חשבון הנפש שלהם", הוא אומר ומוסיף "אבל אין אלטרנטיבה אחרת. לא מכירים דרך חיים אחרת, מתל אביב הצטיירו לנו הדתיים כפרימיטיביים שזורקים אבנים ושהרתיעו אפילו את מי שחשב לצעוד לכיוון היהדות".

איך בכל זאת מחזיקים כולם מעמד בלא היהדות?

"יש להם נקודות של אושר. אנשים מצליחים למצוא דברים שממלאים להם את הזמן ש'סותמים' לעצמם את המוח. הם בתוך טראנס של עבודה או של לימודים ויותר של נישואין. אחרי הנישואין כמעט שאין סיכוי לשנות דרך של חיים, כי האושר הזה מתמלא בחלקו".

קטע מתוך 'אורות התשובה' מלווה את חן כל הזמן, בו הוא רואה את תמצית העניין ואף מצטט אותו בעל פה: "איך אפשר להיות קרוע מהכול, פירור משונה מופרד כאבק דק שכלא נחשב, ומתוך הכרה זו שהיא הכרה אלוקית באמת, באה התשובה מאהבה בחיי הפרט ובחיי

אינטימיות רגשית בנישואין

בשבוע שעבר, כתבתי על מובחנות של כל אחד מבני הזוג, כאשר לכל אחד יש נוכחות בתוך הקשר הזוגי, שישנה עצמאות אישית, תוך כדי ה"בידוד". זה הבסיס וזה התנאי לאפשר אינטימיות רגשית בנישואין.

אינטימיות, היא סוג של קשר שבו כל אחד מרגיש נוח לשתף במחשבותיו ובחלומותיו,

באופן הדדי.

באינטימיות רגשית, קיימת התחושה שזה בסדר להיות עצמי באופן מלא ואותנטי בנוכחות בן הזוג, עם כל קשת הרגשות הקיימים בו. זו התחושה שגם את החלקים

שבנו שפחות אוהבים או אפילו מתביישים בהם, לא מסתירים. בן הזוג יכול לראות אותם, בלי להגיב בצורה לא נעימה או בביקורת. אפשר לדעת את כל הדברים האלה ויחד עם זאת, לאהוב.

בחוסר אינטימיות, תיתכן "הצגה" של החלקים החיוביים שבי והסתרה של כישלונות ו/או רגשות שליליים הקיימים בתוכי. חוסר הגילוי דורש אנרגיה שכל הזמן צריך "לתדלק" את ההצגה שחוסמת את הגילוי והקרבה בין בני הזוג. באופן כזה, גם מותשים וגם מנותקים זה מזה.

בגילוי הרגשי המלא ישנה חשיפה לפגיעות, ומשום כך ישנם בני זוג שנמנעים מלשתף, מהחשש להיפגע. אלא שתוך כדי כך, הם גם נמנעים מאינטימיות שיוצרת קרבה וחיבור רגשי. כך שההפסד הוא כפול, גם הסתרה וגם ריחוק. לעומת זאת, באינטימיות הרגשית קיימת אנרגיה מאוד נינוחה ומרגיעה, כי לא משקיעים אנרגיה

בהסתרה. אינטימיות רגשית, היא אמנות שיש בה הסכמה על גבולות, והבטחה שכל אחד יכבד, גם את הגבול של עצמו וגם את הגבול של השני. לכן באינטימיות זוגית אין ויתור על העצמי ועל האינדיבידואל. **יש גם שיתוף וגם פרטיות.** ישנם זמנים של בידוד וישנם זמנים של לחוד.

הזוגיות של גדי וימיה, נראתה כזוגיות מכבדת ונאה. כשהם הגיעו אלי, הם דיברו בכבוד ובחיוך זל"ז וממש לא הבנתי מה הצורך שלהם ביעוץ זוגי. במהלך הפגישות, התברר שימיה אוצרת כעס גדול מאוד כלפיו, אלא שלא מכובד לכעוס והיא עובדת על תיקון המידות שלה, כדבריה. גדי חושש להיפגע ממנה מפני שהיא מאד חזקה כדבריו גם בשיחות ביניהם, הוא מרגיש נחות ממנה. לכן הוא לא משתף אותה ברגשותיו, ומקום זאת הוא משקיע בעזרה בבית, כדי שתהיה מרוצה ולא תתלונן כנגדו. שניהם חוסמים את עצמם, כך שחסרה להם אינטימיות רגשית שלא מאפשרת גם אינטימיות פיזית. הם הגיעו בצר להם: היא מרגישה שאינה מסוגלת להתקרב אליו והוא לא מבין למה. הרי הוא עוזר בבית ומשתף במה שעובר עליו בעבודה. בתחילת התהליך, הם פחדו להסתכן בהיפגעות זמ"ז. מצד אחד יש **סיכון** לחשוף נושאים רגישים מול השני שאולי יגיב בצורה שתגרום לבושה, כעס, השפלה ולסבל. מצד אחר, יש **סיכון** ליצור אינטימיות אמיתית, להיות אוטנטיים, להעמיק קשרים וחיבור רגשי שחסר להם כל כך. הם הבינו שלהישאר במציאות

הקיימת ביניהם, זה סיכון גדול יותר. יצרנו סביבה רגשית בטוחה ללא ביקורת ותגובות אוטומטיות שליליות, וכן הבנה שפגיעות היא גם סיכוי לאינטימיות רגשית ועמוקה. בתהליך הם למדו כיצד לשתף ולבטא את שלל רגשותיהם האוטנטיים. תוך כדי ביטוי רגשות כואבים, הם החלו להשיל מחסומים רגשיים והתחילו להרגיש נינוחות וקרבה, דווקא מפני שביטאו את עצמם, ברגשותיהם הכואבים. לגדי לקח זמן להבין שללא גילוי רגשות אישיים, לא תיתכן אינטימיות פיזית. הוא לא הבין מה הקשר בין גילוי אינטימיות רגשית לביטוי אינטימיות פיזית. בסופו של תהליך, כשימיה לא ויתרה על נוכחותה האוטנטית, בדיוק כפי שהיא מרגישה, הוא "נאלץ" ללמוד לבטא את רחשי ליבו כפי שהם, עם חוזקותיו וחולשותיו. הוא הודה לאשתו על דבקותה באוטנטיות שלה, גם כשלא נעמה לו, כי בזכות כך למד אינטימיות רגשית שבסופו של דבר, כללה גם אינטימיות פיזית.

כדי להגיע לאינטימיות רגשית, אנו זקוקים:
✓ לקבל את העובדה שאנחנו לא מושלמים ולכן חבל על האנרגיה ליצור פרסונה מושלמת שגם יוצרת מחסום מגילוי רגשי אמיתי.
✓ ליצור סביבה זוגית בטוחה שכל מה שנאמר נשמר ללא ביקורת ולא משמש כנשק נגדי.
"הרי את/ה אמרת על עצמך שאת/ה..."
✓ לכל אחד יש את הזכות לפרטיות ולגבולות, מה לומר, מתי וכיצד. מתוך כל אחד לחוד, יהיה בעז"ה, גם את השניים ביחד.

לתגובות ושאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם - esteravr@gmail.com

המשך המאמר של הרב טרבלסי מעמוד 2 <

שהאל רוצה לרדות באדם, ה' רוצה לרומם אותו. חסד זה התבטא במכת שחין. וכך מתוך המכה עצמה מקרב ה' את פרעה להכיר בטוב ה'. בדרך זו גם צורת עשיית המכה נועדה להעביר לפרעה מסר של טוב ה'. **בצורת עשיית השחין משקף ה' לפרעה את מה שנעשה בליבו של פרעה עצמו.** יכולת הקיבול של היד מוגבלת, אך בפלא אלוהי היא הפכה להיות כלי קיבול לדבר שמעבר למידתה. כך גם יכולת הקיבול של הנפש האנושית מוגבלת ויש סבל וכאב שאינה מסוגלת להכיל. ובכל זאת מאמר ה' מרחיב את כלי הקיבול מעבר למידתו. וזה מה שהתרחש ממכת שחין ואילך שפרעה לא נשבר משום שה' נתן לו כוח מעבר למידה. לכן מכת שחין נעשתה בהרחבת יכולת הקיבול של היד. בכך מקרב ה' את פרעה להבנה שתכלית המכות אינה לכפות אותו מבחוץ אלא להעבירו תהליך עמוק של שינוי פנימי. משום ש"אינו רוצה במות הרשע כי אם בשוב הרשע מדרכו וחיה". **וזה גם תכלית האדם לבחור בעצמו בטוב לא בגלל כפייה חיצונית אלא מתוך הכרה בהנהגת ה' שמלאה טוב וחסד.**

1. זג,
2. איוב, ב, ה.
3. ט, ח.
4. ב"ק, פ:

המשך המאמר של הרב לביא מעמוד 4 <

כבר היו תחת סבלות מצרים שהוא בחינה הגרועה... והוא עצה היעוצה לכל איש מישאל על ידי שמרגיל עצמו להיות שונא הרע בתכלית השנאה... וזה התחלת הגאולה..." (שפת אמת וארא, תרל"א ד"ה 'והוצאתי').

השלב הראשון בגאולה מן המצרים שבחינו, טמון בהבנה שללא התעוררות הלב שאין להשלים עם הייאוש, נמשך להרגיש שהייאוש נעשה נוח יותר ויותר. ואת התחושה הזאת - להרגיש שהמצב נעשה בלתי נסבל, מעורר בנו הקב"ה על ידי הנשמה הטהורה שאיננה מוכנה להשלים עם השעבוד והכפייה. גם זאת ה"נאורה" בעיני עצמה. והעצה היקרה שמעניק לנו השפת אמת בחתימת דבריו חשובה ויקרה מפז: לזהות את הרע במציאות ולהביע את שאט הנפש ממנו. לקרוא לרע בשמו ולזהות את האויב שמבקש לפגוע בכל היקר לנו. "וזה התחלת הגאולה".

שליח הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי?

איננו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע
- ופרוסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדפסת מודעות בבתי הכנסת
- ורכישות דתים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

היקף תחומי: **לפי מנתוני משרד המבחן** - יותר מ-100 אלף בתי אב בציבור הדתי-לאומי

לפרטים: **052-5000000** moses@moses.com

חידה לשנה

המילה הארוכה בתורה מצויה בפרשתנו!
מהי? (רמז: יש בה 10 אותיות)

המלצת השבוע

אוהבים מדעים? רוצים לראות ניסויים מרתקים ומחכימים בשלל תחומי המדע? צפו בתוכנית "סוכני המדע" באתר!

הפֶּרֶת הַטּוֹב - מֵהָדָם

בְּפֶרֶשֶׁת וַאֲרָא הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת עַל שֶׁבַע מִתּוֹךְ עֶשֶׂר הַמִּכּוֹת שֶׁהָבִיא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְוִיִּים בְּמִצְרָיִם. הַמִּכָּה הָרִאשׁוֹנָה הִיא מִכַּת הַדָּם. כָּל הַיָּמִים שֶׁבְּמִצְרָיִם הָפְכוּ לָדָם, מִלֵּבֶד הַיָּמִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מִמִּכַּת הַדָּם אֲנַחְנוּ יִכּוֹלִים לִלְמֹד עַל חֲשִׁיבוֹת הַפֶּרֶת הַטּוֹב. הַמִּצְוִיִּים קִבְּלוּ דָבָר מִיָּחִיד: הַיָּאוֹר, הַנִּילוּס. הַנִּילוּס נֹתֵן מַיִם לַמִּצְרָיִם אֲפִלּוּ כֹאֲשֶׁר לֹא יוֹרְדִים שָׁם גְּשָׁמִים. כֵּךְ הֵם יִכּוֹלִים לַחְיּוֹת בְּהֶרְוָחָה.

אֲבָל הַמִּצְוִיִּים הָפְכוּ אֶת הַיָּאוֹר לַעֲבוּדָה זָרָה! בְּדָבָר הַטּוֹב הַזֶּה שֶׁהֵם קִבְּלוּ, הֵם הִשְׁתַּמְשׁוּ לְדָבָר רָע! וּבְנוֹסָף, פִּרְעֹה צִוָּה לְהַשְׁלִיךְ אֶת הַיָּלָדִים לַיָּאוֹר! אֲלוּ דְבָרִים חֲמוּרִים וְרָעִים בְּיִתְרָה.

אוּלֵּי זֹהִי הַסִּבָּה שֶׁבִּגְלָלָהּ ה' הִפָּךְ אֶת מֵי הַיָּאוֹר לָדָם, כְּדִי לְהַעֲנִיֵּשׁ אֶת הַמִּצְוִיִּים עַל כֵּךְ שֶׁהִשְׁתַּמְשׁוּ לְרָעָה בְּמִתְנָה שֶׁהֵם קִבְּלוּ, הַיָּאוֹר וּמִכָּאֵן אֲנַחְנוּ נִלְמַד לְהִתְנַהֵּג בְּמִדָּה הַפּוֹקֵה: לְהִכִּיר טוֹבָה וּלְהוֹדוֹת עַל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁזָּכִינוּ לָהֶם!

ישי, ערוץ הילדים

- פִּיחוֹק זֶה הַדֶּרֶךְ שֶׁל הַגּוֹף לְהַגִּיד שִׁישׁ לָךְ פָּחוּת מ-20% סוּלָה...

- לַפְתּוֹחַ חֲטִיף בְּשִׁיל שְׁנָתִי זֶה כְּמוֹ מַס הַכְּנָסָה - יִשְׂרָאֵל יוֹרֵדִים לָךְ 30%...

- לְמָה לְגִירְפָּה אֵין אִסְטֵמָה? כִּי הִיא נוֹשֶׁמֶת אוֹוִיר פִּסְגוֹת...

1

והזוכה מפרשת שמות:
ישראל גרין מירושלים!

שאלות בפרשה

- מה היתה המכה השלישית?
- מי אמר "אצבע אלוקים היא"?
- מה היא מכת הערוב?
- באיזו מכה משה ואהרן זרקו אפר של כבשן (תנור) לשמיים?
- כמה מכות מופיעות בפרשת השבוע?
- באיזו מכה מתו הבהמות במחלה?

פיתת לילדים
ערוץ מאיר לילדים

<< וארא

שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים, ואולי תזכו בפרס!

המונח בפרשה

מצאו למדחמונות רמזות מתוך הפרשה

מאת יוסי שחר.

וארא

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

במכות בהם היה צורך להכות ביאור, משה נמנע מלהכות כדי להכיר טובה למים ששמרו עליו כתינוק. לכאורה, מה זה עוזר? הרי בסופו של דבר הם הוכו על ידי אהרון. אלא שהכרת הטוב והצורך לומר תודה נועד קודם כל כדי לחנך את עצמך.

הפרדת הטוב והרע זה מזה, זו היא תורת החיים, והפרובלימה היותר מקפת שבתורת המוסר. העצות וההדרכות המעשיות והמחשביות, ההרגשיות והשאיפיות, הפרטיות והכלליות, האישיות והציבוריות, שעל ידן קולעים אל הטוב ואל הרע לכל אחד כפי תכונתו - כשמחזקים, יחזקו את הטוב לבדו, והרע לא יינק ממנו, וכשמחלישים, יחלישו את הרע, והטוב לא יסבול ממנו, זוהי הכלליות הגדולה של כל אור החיים החומריים, המקיפים את כל. שמונה קבצים, ה, פה

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

אבל גדולי ישראל דחו השערה זו מכל וכל. לכן מצת שיבולת שועל כשרה. ג. בכוסמין יש מעט גלוטן, לכן אינו מתאים לחולי צליאק. ד. מצה מקמח שהוציאו ממנו את הגלוטן או מחיטה מהונדסת שגדלה כך מראש, נחלקו הפוסקים, יש פוסלים כיוון שהוא מין שאינו מחמיץ ויש מתירים כיוון שנעשה ממין שמחמיץ (עי' נשמת אדם, הלכות פסח טו), ואפשר לסמוך עליהם בשעת הדחק.

הקתדרה
לתורה וחכמה
Chava Books

אות תפארתנו

הנהלת הקתדרה לתורה וחכמה בגבעת שמואל
שמחה לבשר על הענקת אות תפארתנו לשנת תשפ"ג

לרב דוב ביגון הכהן שליט"א

על תרומתו הגדולה לעם ישראל, ובעיקר על מפעל חייו - הקמת מכון מאיר, שהוא עומד בראשו זה ארבעים ותשע שנים. מהות המכון - אהבה ואמונה, להאיר את ביטוי הטוב ולחזק כל מי שמחפש משמעות ביהדותו. כבן לשבט הכהנים, חתן הפרס דבך במהות השורש של אהרן הכהן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה.

הנהלת הקתדרה מאחלת לחתן הפרס, "עוד ינובון בשיבה, דשנים" בתורה "ורעננים" באהבה, להנחלת האור הטוב בגאולתנו.

החותמים לכבוד שמים:

הרב חיים דרוקמן זצ"ל

(נתן את הסכמתו לפני הסתלקותו לגנדי מרומים)

הרב ישראל מאיר לאו שליט"א

הרב שמואל אליהו שליט"א

הרב יעקב שפירא שליט"א

הרב שמואל ניב שליט"א

הרב ד"ר יהודה יונגסטר שליט"א

ד"ר שי שגב הי"ד

לוי"ז מפורט
יפורסם
בהמשך

האירוע יתקיים בליל ט' בשבט (5/2/23) בשעה 20:00
בבית הכנסת "שירת אהרן" ביאליק 46, גבעת שמואל

חמץ ומצה ללא גלוטן

שאלה: מה מברכים על לחם מקמח ללא גלוטן?

תשובה: יש שלושה סוגים:

א', קמח תירס, קמח אורז וקמח תפוחי אדמה - שהכל, בורא נפשות.
ב', קמח שיבולת שועל שאין בו גלוטן, וקמח כוסמין שיש בו פחות גלוטן - המוציא, ברכת המזון.

ג', קמח חיטה, שעורה, שיפון, שהוציאו מהם באופן מלאכותי את הגלוטן, או חיטה מהונדסת, שמגדלים אותה לכתחילה ללא גלוטן - לגביהם יש ארבעה שיטות:

1. רוב הפוסקים - המוציא, ברכת המזון.
 2. יש אומרים - מזונות ועל המחיה, כיון שנשתנה לגריעותא ובטלה חשיבות החיטה.
 3. יש אומרים - שהכל ובורא נפשות.
 4. יש אומרים - אם מי שאוכל כריא, מזונות, ואם הוא רגיש לגלוטן, המוציא.
- מסקנה: המוציא, כרוב גדול של הפוסקים.

שאלה: האם יוצאים ידי חובת מצה במצה בלי גלוטן?

תשובה: א. מצה צריכה להיות מחמישה מיני דגן, חיטה, שעורה, שיבולת שועל וכוסמין. אך לכתחילה יש להדר שתהיה מחיטה (שו"ע או"ח תנג, א הגה). ויש אומרים שיש בשאר חשש חימוץ יותר מאשר בחיטה (עי' מנח"ט, ט, מט). ב. בשיבולת שועל אין גלוטן. אמנם יש אנשי מדע שערערו על הזהירות, מה שנקרא היום שיבולת שועל אינו שיבולת השועל שבתורה.

מורה הנבוכים
חלק שני

חדש! כך שלישי
בסדרת פירוש מאת
הרב שלמה אבינר על
משנתו האמונית של
הרמב"ם.

עריכה: אוריה לוי

497 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב"דני ספרים" רח' אבן ישראל 3 ירושלים